

[Indenrigsministeren.]

og derfor er det, man har fundet ud af, at selv om en mand bor uden for amtet — og her tænker man vel på disse grosserer, som køber ejendomme — skal han sandelig ikke slippe, han skal alligevel hænges op. Det er jeg fuldstændig enig i, for når en mand lægger beslag på en stor del af den jord, hvorpå andre skatteydere kunne bygge og have erhverv, må han holde det øvrige samfund skadesløst for det tab, som her lides, og det gælder især i kommunerne.

Man kommer ikke uden om, at det ærede medlem hr. H. C. Tofts megen tale om, at i Københavns amt kunne skatteyderne spare 23 mill. kr. og i de andre amter en hel masse millioner, ikke passer. Jeg kan garantere det ærede medlem for, at hvis denne beskatning blev lagt over på de personlige skatter, skulle skatteyderne i Københavns amt nok komme til at betale et tilsvarende beløb — antagelig også skatteyderne i Thisted amt. Man kan altså ikke spare disse store skattebeløb, men de kan naturligvis flyttes andre steder hen, flyttes over på indkomsterne.

Jeg vil for mit vedkommende, mener jeg, slutte denne debat med at sige, at regeringen fuldt ud er rede til at drøfte forskellige forslag og også til at stille forslag om en ændring i den amts- og sognekommunale beskatning, men vi mener, at det må ske efter helt andre retningslinjer end dem, der er skitseret i det her fremsatte forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sønderup): Den højtærede minister ironiserede over, hvor langt vi var nået i henseende til at få realiseret vore sparebestrebelse. Nu har jeg ikke tallet ved hånden, men så meget kan man i hvert fald fastslå, at hvad angår besparelser er den siddende regering ikke så forfærdelig vanskelig at konkurrere med. Man har indtryk af ved at følge de forskellige lovforslag, også udgiftslovforslag, som regeringen har fremsat, at når det gælder om at varetage egne interesser, ser man ikke så nøje på pengene, hvorimod man, når vi kommer med de problemer, der ligger os på sinde, straks har travlt med at tale om besparelser.

Hvad angår følgerne for amternes økonomi i al almindelighed, hvis vort forslag realiseres, understregede ministeren, at der

ville blive en række uligheder de forskellige amter imellem. Det er jo ligetil, at sådan må det være. Sønderborg blev f. eks. nævnt, og det er rigtigt, som det ærede medlem hr. H. C. Toft allerede har gjort opmærksom på, at der netop eksisterer særforhold i Sønderborg som følge af, at man dér har statshospital.

Så talte den højtærede minister om, at hvis man kunne få fastlagt en ordning, hvorefter den enkelte ville påtage sig forpligtelsen til at afstå ejendommen til samme pris, som han i sin tid havde overtaget den til, kunne man jo tales ved om det. Ja, højtærede minister, men der kan jo være sket meget i mellemtiden i henseende til forbedring af ejendommen og i henseende til pengenes forringelse, inflation i al almindelighed, så det vil vist blive en meget vanskelig, ja, håbløs opgave at finde frem til kriterier, hvorefter man kunne tilgodese sådanne vurderinger både ved tiltrædelses- og fratrædelsestidspunktet. Den højtærede minister må jo også gøre sig klart, når talen er om de stedfundne prisstigninger, at så er det sådan, at den omstændighed, at en landbrugsbedrift er at betegne som en arbejdsplads, gør, at den unge mand, som står og gerne vil i vej, kan have en vis interesse for netop at få den bestemte arbejdsplads og derfor være tilbøjelig og villig til at give en lidt større pris end den, der svarer til den egentlige afkastning.

Videre sagde ministeren, at hvis man nu letter ejendomsbeskatningen, finder der en kapitalisering sted. Også flere af de ærede ordførere har gjort gældende, at en lettelse i ejendomsbeskatningen vil give sig udtryk i forhøjede priser. Nu er det interessant, at den grundskyldsbetænkning, der i sin tid blev afgivet, og som af retsstatspartiet blev omfattet med megen interesse, udtrykkelig fastslår, at der ikke kan gives noget konkret eksempel på, at ejendoms-skatternes højde har en afgørende indflydelse på de priser, der handles til. Ministeren var så galt ved at komme i det vittige hjørne, at han talte om, at i visse tilfælde, hvis vort forslag blev vedtaget, kunne det give sig udslag i, at man kunne købe en hat til konen, i et andet tilfælde kunne der blive til en bil. Det lyder meget morsomt, men det gælder her som altid, når talen er om skatter, også i andre relationer, at den